

32

Περὶ διατιμῆσεως τῶν οἴνων Ρωμανίας καὶ Κρήτης. Ποινὰὶ διὰ τοὺς ἀναμιγνύοντας οἶνους Κρήτης καὶ Ρωμανίας μετὰ Ἰταλικῶν οἴνων. 1350, Ἰανουαρίου 12.

F^o 166^r Millesimo trecentesimo XLVIII, die XII Januarij.

Capta. Quod usque ad festum Omnium Sanctorum proxime venturum, possit uendi vinum Romanie xv denarijs, figeta, et uinum Crete denarijs xxij, soluendo datum solitum pro amphora, cum conditione, quod si hosterij, uel aliquis eorum
5 repertus esset in fraude miscendi vinum Marchie, uel aliud vinum in vinis Crete et Romanie, quod de penis quas incurrerent per ordines terre, non possit eis fieri ulla gratia, sub pena librarum L pro quolibet consiliario et alio qui poneret partem.

Ego Johannes Nicholaus Rubeus manu mea subscripsi

Ego Nicholaus Delfino manu mea subscripsi

10 Ego Franzischus Contareno manu mea subscripsi

(S. T.). Ego Johannes Vido notarius curie suprascriptum consilium de mandato suprascriptorum dominorum ad hec constitutorum cancellaui in
13 1376, x Januarij.

33

Ἡ διάταξις ἡ ἀπαγορεύουσα τὸν διορισμὸν εἰς ὀφφίκια τῆς Κρήτης λόγῳ χάριτος ἀκυροῦται, ὑπὸ τὸν ὅρον αἱ παρεχόμεναι ἐν Βενετίᾳ χάριτες νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τὸ ἥμισυ τῶν ὀφφικίων τούτων. Τὰ προσόντα κατοικίας τηροῦνται τὰ αὐτὰ ὡς εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀπὸ Ἰουλίου 1349. 1350 Φεβρ. 14.

F^o 166vo Millesimo trecentesimo XLVIII, die XIII Februarij.

Capta. Cum per formam cuiusdam partis capte in Maiori Consilio 1349 de mense Julij, duraturam quinque annis, et postmodum confirmatam hucusque prohibitum fuerit, de non faciendo gratiam de officijs Crete, nec de me-
5 dietate nostra, nec de medietate illorum deinde; et comuniter iudicetur utilius ipsam prohibitionem reuocare; uadit pars, quod omnia consilia prohibentia fieri gratias de officijs Crete reuocentur in tantum, quod amodo de ipsis, scilicet de medietate nos tangente, possit concedi, sicut uidebitur per uiam gratie. Verum quia decens est, quod dimidietas officiorum, quam habere debent, illi deinde
10 integre et equaliter reseruetur eisdem; ex nunc firmum sit, quod si aliqua castellania, uel officium Crete concedetur de hinc per gratiam, uel dabitur per nostros Ducham et consiliarios Crete pro ratione medietatis nostre, non possit ipsum officium uel castellania ulterius de hinc concedi, uel per nostros rectores dari in ratione medietatis nostre donec illi, qui debent habere de medietate deinde, ipsam
15 castellaniam, seu officium habuerint, et tenuerint tanto tempore, quanto fuerit possessum pro ratione nostre medietatis; intelligendo, quod de medietate deinde, sicut antea erant, non possit dari, nisi personis, que ibi habitassent et domici-

lium habuissent quinque annis continuis, et Venetis nostris ibi uxoris intendentibus habitare ibi, quibus de ipsis dari possit, etiam si non habitauerint ibi per dictum tempus. Et predicta reuocari non possint nisi per VI consiliarios, IIJ capita de XL, XXXV de XL, et tres partes Maioris Consilij.

De non—55, non sinceri—17, omnes alij de parte.

20

22

ΣΧΟΛΙΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΑΙ

Οἱ αὐξοντες ἀριθμοὶ τῶν σημειώσεων, ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν τῶν ἀποφάσεων.

Σημείωσις. Αἱ ἀποφάσεις αἱ ἀφορῶσαι διορισμοὺς ἢ ἄλλας ἐπουσιώδεις παροχὰς λόγῳ χάριτος, παρατίθενται ἐν Ἑλληνικῇ περιλήψει μόνον, παραλείπομένου τοῦ κειμένου.

1. Ὅρα Σ.Σ.Π. τοῦ Liber Presbiter ἀριθ. 2, 3 καὶ τοῦ Liber Clericus Civicus ἀριθ. 8 δι' ὧν παραχωρεῖται σῖτος ἐκ Κρήτης εἰς τοὺς δυνάστας τοῦ Αἰγαίου, οἵτινες ἀντὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὰς λιμνωτοῦσας νήσους τῶν τὸν ἐκ τοῦ ὑστερήματος τῆς Κρήτης λαμβανόμενον σῖτον ἐπώλουν αὐτὸν ἀλλαχοῦ ἐπαναλαμβάνοντες τὴν ἐξαγωγήν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη προβλέπουσα διὰ τὰς ἐπιβαλλομένας ποινὰς εἰς τοὺς καταχωμένους τῆς χάριτος, βασιζέται ἐπὶ μηνυτῶν, τοὺς ὁποίους ἀνταμείβει διὰ τοῦ ἡμίσεος τοῦ προστίμου καὶ ἐπὶ τῶν ρεκτόρων, εἰς τοὺς ὁποίους παραχωρεῖ τὸ τέταρτον τοῦ προστίμου. Κατ' ἀκολουθίαν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ κατάχρησις τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐξαγωγῆς ἐνηργεῖτο ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ὀφφικιούχων ἐπὶ τοῦ σίτου.

2. Ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης προκύπτει, ὅτι οἱ γηγενεῖς Κρήτες ἐδικαιοῦντο τὸ ἥμισυ τῶν ὀφφικίων Κρήτης. Εἶναι ὁμως λίαν ἀμφίβολον ἂν ἀπελάμβανον πλήρως τοῦ δικαιώματος τούτου.

6. Χρηζοῦν ἰδιαιτέρας μνείας ἡ πρόνοια τῶν Βενετῶν περὶ συστάσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν δημοσίων σιταποθηκῶν, ἐν εἵδει αὐτονόμου ὀργανισμοῦ, ἀρχομένου τοῦ ΙΔ' αἰῶνος (καὶ οὐχὶ τοῦ ΙΣΤ' ὡς ἐσφαλμένως ἀναγράφεται ἐν Σ.Σ.Π. 4 τοῦ Liber Cerberus κατὰ τυπογραφικὴν ἀβλεψίαν).

Αἱ δημόσιαι σιταποθηκαὶ (granaria λατινιστὶ ἢ fonteghi ἰταλιστὶ) συνεστήθησαν εἰς πάσας τὰς Βενετοκρατουμένας κτήσεις, αἱ τῆς Κρήτης ὁμως ἔρχονται πρῶται μετὰ τὴν σύστασιν τοιούτων ἐν Βενετίᾳ.

Τὰ κεφάλαια πρὸς ἰδρυσιν δημοσίων σιταποθηκῶν ἐξευρίσκοντο κατὰ πρῶτον διὰ δημοσίου ἐργαίου καὶ τῆς ἐπιβολῆς εἰδικοῦ δασμοῦ λιμενικοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ εἰσαγομένου σίτου, τὰ δὲ οἰκόπεδα πρὸς ἀνέγερσιν αὐτῶν παρεχωροῦντο δωρεάν ὑπὸ τῆς κοινότητος. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ιδρύματος ἦτο ἀνεπεθευμένη εἰς τρεῖς προνοητάς (pronveditori al fontego) ἐκλεγομένους ὑπὸ τοῦ Μείζονος Συμβουλίου τοῦ τόπου, ἐκ τῆς τάξεως πάντοτε τῶν εὐγενῶν.

Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν εὐγενῶν τούτων ὑπηρέτουν οἱ διευθύνοντες τὸ ἱδρυμα λογιστῆς καὶ ἀποθηκάριος (massaro), οἵτινες ἦσαν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ πολυπληθοῦς προσωπικοῦ τοῦ ιδρύματος.

Τὸ ἱδρυμα ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ αὐτονόμου ὀργανισμοῦ, εἶχε καθήκον νὰ προμηθεύῃ ἀνελλιπτῶς τὸν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀναγκαζοῦντα σῖτον καὶ νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀποθήκας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς. Ὁ σῖτος οὗτος ὤφειλε νὰ ἐπαρκέσῃ μέχρι τῆς νέας ἐσοδείας.

Ἡ πώλησις ἐνηργεῖτο εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν τοῦ σίτου, ἡ δὲ παραχωρουμένη ποσότης ἀνάλογος

